

Oponentský posudek bakalářské práce

Název práce:

Jihočeské pěvecké sdružení – českobudějovický amatérský sbor ve 20. století

Autor práce: **Vít Barth**

Obor studia: **Pedagogika volného času**

Bakalářská práce se člení celkem do pěti kapitol a je vystavěna na postupu od obecnější biografické a muzikologické faktografie ke konkrétnímu popisu událostí spjatých se zvoleným uměleckým tělesem. Je zřejmé, že autor práce je osobně zainteresován na svém zájmu o činnost Jihočeského pěveckého sdružení a o okolnosti jejího ukončení.

Zejména pro zpracování biografických a teoretických částí používá autor sedm především muzikologických studií. Živost práce pak dokreslují rozhovory s bývalými členy již rozpadlého ansámblu. Problémy spočívaly především ve stárnutí sborových zpěváků, jejichž stav nebyl doplňován a postupně nahrazován mladou generací. Je zřejmé, že po roce 1989 se zájmy lidí rozptýlily a mnoho tradičně udržovaných zájmových činností se postupně rozpadalo.

V první kapitole autor rozebírá specifika sborové tvorby pěti výrazných a originálních českých autorů – Petra Ebena, Jana Rychlíka, Jana Klusáka, Marka Kopelenta a Luboše Fišera. Je třeba zdůraznit, že i amatérské a poloprofesionální soubory nezpívaly pouze hudbu starých mistrů, nýbrž provozovaly také hudbu 20. století, proto se jí autor ve druhé kapitole věnuje i ve světovém kontextu.

Úsilí o uchopení širších souvislostí konkrétní zkoumané problematiky se projevuje také v kapitole třetí o osobnosti a činnosti sbormistra, jakož i o pěvecké, intonační a rytmické výchově sborových zpěváků.

Počátky sborového zpěvu ve 4. stol. nemohou být spjaty s kapitulními chrámy (kapituly kanovníků tehdy ještě neexistovaly), nýbrž s chrámy katedrálními. V souvislosti s historií sborového zpěvu pak autor přivádí na scénu samotné českobudějovické Jihočeské pěvecké sdružení jako sbor smíšený či jako dvojsborové těleso. V dobách své největší slávy pod vedením znamenitých sbormistrů pracoval sbor jistě s mimořádným nasazením a s úspěchy v národních a mezinárodních soutěžích. Pozoruhodný je také příklon k duchovní hudbě, a to již v 80. letech. Autor pak rozděluje činnost sboru po dekádách od roku vzniku (1946). Také uvádí tělesa, s nimiž Jihočeské pěvecké sdružení spolupracovalo, mezi nimi i tábořský sbor Hlahol a orchestr Bolech.

Jazyk autora je po stylistické stránce spíše vyprávěčský než vědecký, také grafické zpracování práce mohlo být preciznější. Obsahově zde chybí konzistence mezi autory uváděnými v prvních dvou kapitolách a repertoárem souboru, který zjevně čerpal především z jiných autorů – například Smetany, Dvořáka, Martinů, z úprav lidových písní a duchovní tvorby, včetně Rybovy České mše vánoční. Zpívalo snad Jihočeské pěvecké sdružení dodekafonickou tvorbu autorů II. vídeňské školy? Přesto je autorův zájem o zpracování historie osudu Jihočeského pěveckého sdružení přínosný a zajímavý.

Práci **doporučuji k obhajobě** a navrhuji klasifikaci **velmi dobře (2)**

Posudek vypracoval: **doc. JUDr. Stanislav Příbyl, Ph.D., Th.D., J.C.D.**

Datum: 1. 5. 2017